

PIESEŇ LADU A OHŇA
KNIHA TRETIA

GEORGE R. R.
MARTIN

BÚRKA
MEČOV
1: OCEL A SNEH

KNIŽNICA
SVETOVÝCH BESTSELLEROV

BÚRKA MEČOV

1: OCEĽ A SNEH

PIESEŇ LADU A OHŇA

KNIHA TRETIA

GEORGE R.R.
MARTIN

TATRAN

Z anglického originálu George R. R. Martin: A STORM OF SWORDS – Book three of A Song of Ice and Fire, I: Steel and Snow, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Bantam Books, New York 2003,

preložili Lucia Halová a Barbora Kráľová.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2015 ako 5044. publikácia a 124. zväzok edície LUK – Knižnica svetových bestsellerov.

Vydanie I.

Prebal a väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval AldoDesign, Bratislava.

Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková

Jazyková redaktorka Eva Mládeková

Technický redaktor Jaroslav Zdražil

Sadzba RS servis, Bratislava

Vytlačila Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

Copyright © 2000 by George R. R. Martin
Translation © Lucia Halová a Barbora Kráľová 2015
Maps and decorations © Jeffrey L. Ward
Heraldic crests: Virginia Norey
Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2015

ISBN 978-80-222-0728-7

POZNÁMKA K CHRONOLÓGII UDALOSTÍ

Príbeh *Piesne ľadu a ohňa* je vyrozprávaný z pohľadu viacerých hrdinov, ktorí sú od seba vzdialení stovky, ba niekedy aj tisícky míľ. Niektoré kapitoly vykresľujú jeden deň, iné len hodinu, ale niektoré môžu zahŕňať aj obdobie dvoch týždňov, mesiaca či pol roka. Pri takej dejovej štruktúre sa príbeh jednoducho nemôže vyvíjať postupne, a preto sa niekedy významné udalosti dejú súbežne na opačných koncoch sveta.

Čo sa týka knihy, ktorú čitateľ práve drží v rukách, úvodné kapitoly tretej časti série *Búrka mečov* sa so záverečnými kapitolami druhej časti série *Súboj kráľov* skôr prekrývajú, akoby boli ich pokračovaním. Otváram knihu pohľadom na niektoré udalosti, ktoré sa odohrávali v Pästi Prvých ľudí, v Riavokrute, Harrenovej tvrdzi a na Trojzubci počas Bitky na Čiernej vode v Kráľovom prístave a v období, ktoré nasledovalo po nej...

George R. R. Martin

Pre Phyllis,
ktorá ma presvedčila, aby som do príbehu dal draky.

Za Múrom

KRAJINA VEČNEJ ZIMY
(nezmapovaná)

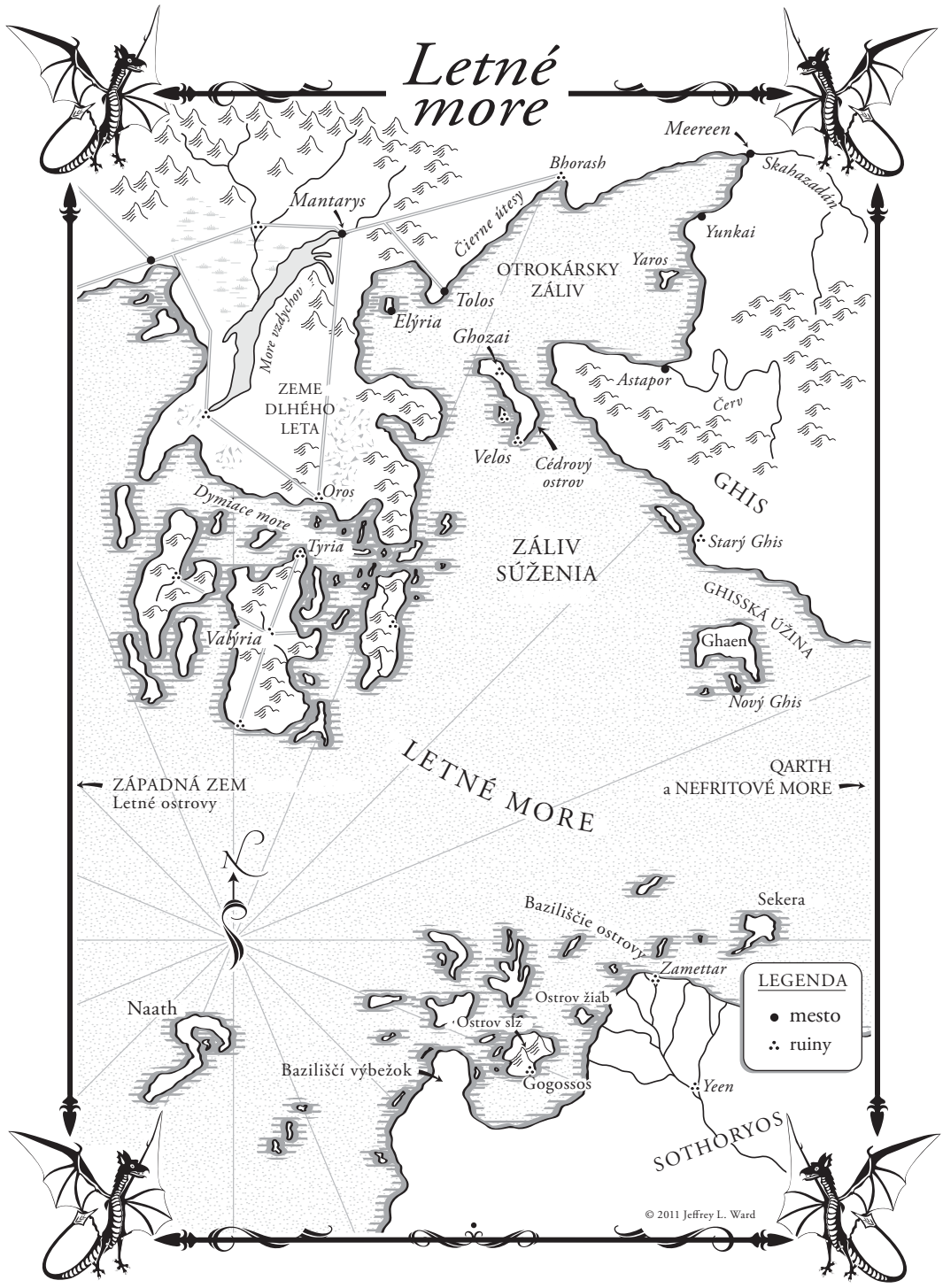
LEGENDA

- mesto
- ♦ hrad
- ❖ zručanina

THENN
Mliečna vôľa
Kvilyaj pricemky
Pást Prvých ľudí
Prekliaty les
Crasterova pevnosť
Biely strom
MÚR
BRANDONOV DAR
Kráľovná koruna
KRAJCOVSKÁ CESTA
NOVÝ DAR
Podrobná mapa nižšie
Turdý domov
Storoldov výbežok
Skane
Tulenia zátoka
SKAGOS
LADOVÁ ZÁTOKA
Západná bliadka pri mure
Rokhlina
Tretí od veža
Svratčene starnovičie
Sivá stráž
Kámenná veža
Sivci
Ladevi
Nocná pevnosť
Pleso
Kráľovná brána
Černý brad
Dulovový vit
Lesná stráž nad jazerom
Sobolí brad
Inovai
Dlhá mohyla
Pochodné
Zelená stráž
Východná bliadka nad morom

Letné more

Mantarys

Meereen

Bhorash

Skabazadai

Čierne útesy

Elyria

Tolos

Ghozai

Velos

Cédrový ostrov

ZÁLIV SÚŽENIA

ZÁLIV SÚŽENIA

Yarkai

Yarkai

Astapor

Červ

GHIS

Starý Ghis

GHISSKÁ ÚŽINA

Ghaen

Nový Ghis

ZEME DLHÉHO LETA

Dymiacie more

Tyria

Vabýria

ZÁPADNÁ ZEM
Letné ostrovy

N

LETNÉ MORE

QARTH
a NEFRITOVÉ MORE

Naath

Baziliščí výbežok

Ostrov slz

Gogossos

Bazilišcie ostrovy

Zamettar

Ostrov žiab

LEGENDA

● mesto

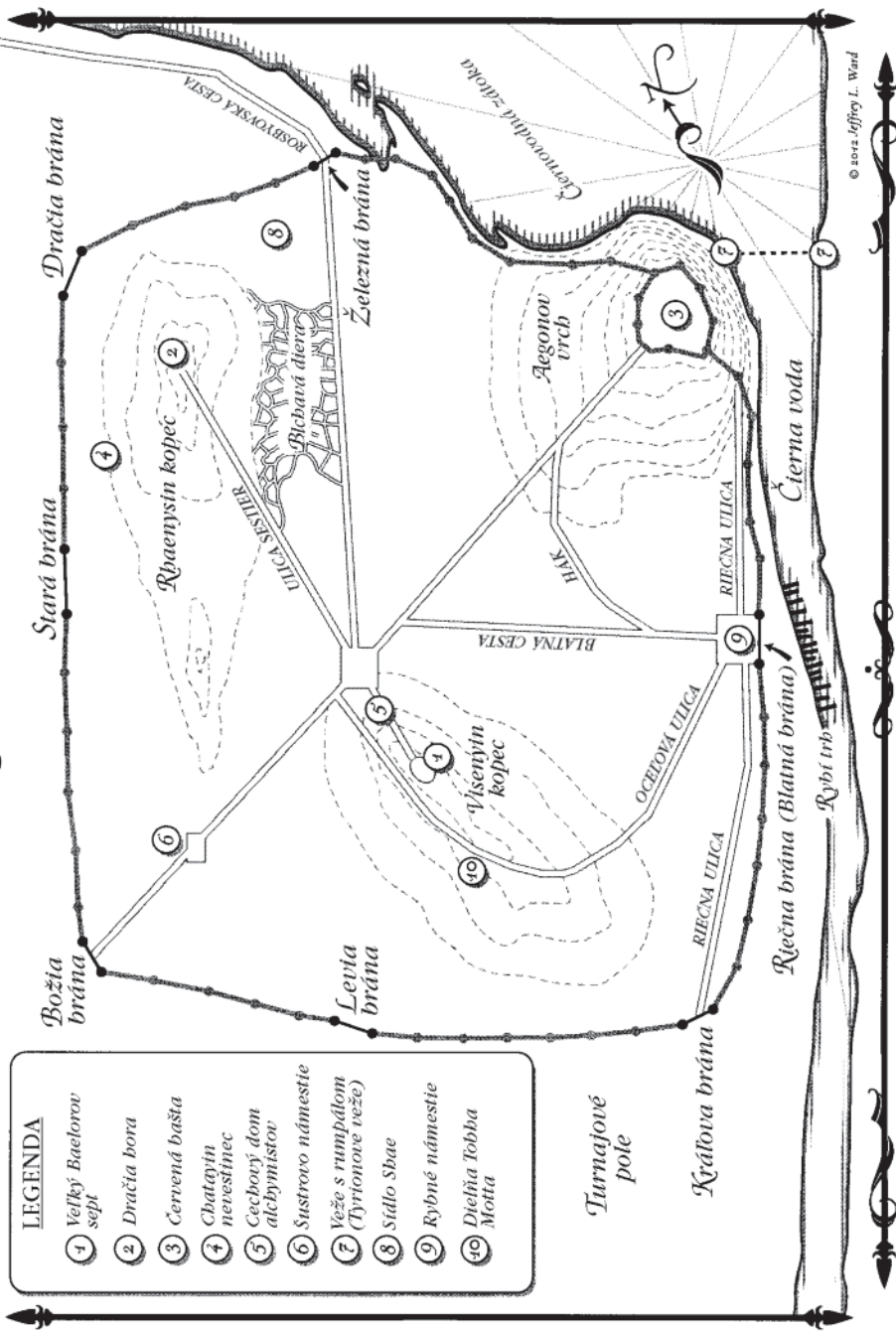
⋯ ruiny

Sekera

SOTHORYOS

© 2011 Jeffrey L. Ward

Kráľov prístav

LEGENDA

- ① Veľký Baelorov sepi
- ② Dračia bora
- ③ Červená bašta
- ④ Chatařin nevěstinec
- ⑤ Cecbořův dom alchymistův
- ⑥ Šustrovo náměstie
- ⑦ Věž s rumpálom (Tyrionove veže)
- ⑧ Stálo Sbae
- ⑨ Rybné náměstie
- ⑩ Dieňňa Tobba Moita

Turnajové pole

Kráľova brána

PROLÓG

Bol sivý mrazivý deň a psy nevedeli zachytiť stopu.

Veľká čierna suka oňuchala odtlačky medvedích láb, stiahla sa a s chvostom medzi nohami sa vrátila k svorke. Psy sa k sebe zúfalo tisli na brehu rieky, vietor sa im zarýval pod kožu. Aj Chett ho cítil, prenikal aj cez vrstvy čiernej vlny a uvarenej kože. Bola taká zima, že by človek ani psa von nevyhnal, a jednako tu mrzli. Vykrivil pery a takmer cítil, ako sa mu vredy na lícach a hrdle zapalujú a červenejú. *Mal by som byť v bezpečí Múra, strať sa o tie prekliate krkavce a prihadzovať starému majstrovi Aemonovi do kozuba.* To ten bastard Jon Snow ho o to obral, on a jeho vypasený kamarát Sam Tarly. Iba tí dvaja môžu za to, že trčí aj so psiskami hlboko v Prekliatom lese a odmŕzajú mu gule.

„Do siedmich pekiel!“ Silno trhol vôdzkami, aby psy na seba upozornil. „Hľadajte, vy zdochliny. To je medvedia stopa. Nechcete sa nažrať, či čo? Hľadajte!“ Ale psy len zaskučali a ešte väčšmi sa schúlili k sebe. Chett im krátkym bičom plesol ponad hlavy, čierna suka naňho vycerila zuby. „Psie mäso mi bude chutiť rovnako ako medvedie,“ pohrozil jej a pri každom slove mu z úst vyšla para.

Lark zo Sestier stál s rukami prekríženými na prsiach a dľaňami zastrčenými pod pazuchami. Mal na sebe čierne vlnené rukavice, ale aj tak sa stále sťažoval, že ho oziaba. „Je zima ako v psinci, nedá sa loviť,“ hlesol. „Srať na medveďa, nemienim kvôli nemu zamrznúť.“

„Nemôžeme sa vrátiť s prázdnyimi rukami, Lark,“ zašomral Drobec Paul cez hnedé bajúzy, čo mu zakrývali väčšiu časť tváre. „Veliteľovi by sa to nepáčilo.“ Sopeľ pod splašteným nosom zamrzol veľkému mužovi na cencúl. Obrovskou rukou v hrubej kožušinovej rukavici pevne zvieral porisko oštetu.

„Srať aj na Starého medveďa,“ odvrkol mu Sesterčan, vyziabnutý muž s ostrými črtami a nepokojným pohľadom. „Mormont sa nedožije zajtrajšieho dňa, už si zabudol? Koho zaujíma, čo sa mu páči?“

Drobec Paul zažmurkal čiernymi očkami. *Možno zabudol*, pomyslel si Chett; je taký pripečený, že je schopný zabudnúť úplne všetko. „Prečo vlastne musíme Starého medveďa zabiť? Prečo nemôžeme jednoducho len ujsť a nechať ho tak?“

„A ty si myslíš, že on by nás nechal len tak?“ opýtal sa Lark. „Vysnoril by nás. Chceš, aby nás vysnoril, ty veľká dubová hlava?“

„Nie,“ priznal Drobec. „Nechcem. To nie.“

„Takže ho zabiješ?“ opýtal sa Lark.

„Hej.“ Chlapisko buchol tupým koncom ošteru po zmrznutom brehu rieky. „Zabijem. Nesmie nás vysnoriť.“

Sesterčan si vytiahol ruky spod pazúch a obrátil sa k Chettovi. „Hovorím ti, že by sme mali pozabíjať všetkých veliteľov.“

Chett mal ich reči plné zuby. „Toto sme už prebrali. Zbavíme sa Starého medveďa a Blana z Tieňovej veže. Tiež Grubbsa a Aethana, majú smolu, že na nich vyšla hliadka, Dywena a Barmena za to, že sú dobrí stopári, a sera Prasiatka za krkavce. A dosť. Zabijeme ich v tichosti, kým budú spať. Stačí jediný výkrik, a je z nás potrava pre červy, zo všetkých.“ Vredy mu od srdca sčerveneli. „Urob len to, čo máš, a postaraj sa, aby to isté spravili aj tvoji bratrance. A skús si zapamätať Paul, že na vec ideme počas tretej hliadky, nie počas druhej.“

„Tretej,“ zopakoval veľký muž cez fúzy a zamrznutý sopel. „Ja a Tichošlap. Mám to v hlave, Chett.“

Dnes v noci bude nov a hliadky si poprehadzovali tak, aby osem z nich bolo na stráža a ďalší dvaja pri koňoch. Lepšia príležitosť sa im už nenaskytne. Navyše na nich môžu každý deň zaútočiť divosi. Chettovi bolo jasné, že v tej chvíli musia byť už dávno za horami, za dolami. Rozhodne mal v pláne žiť.

Tristo bratov Nočnej hliadky sa vybralo na sever, dvesto z Čierneho hradu a ďalšia stovka z Tieňovej veže. Išlo o najväčšiu prieskumnú skupinu v dejinách Nočnej hliadky, bola to takmer tretina jej celkovej sily. Chceli nájsť Bena Starka, sera Waymara Roycea a ostatných prieskumníkov, ktorí zmizli, a tiež zistiť, prečo divosi opúšťajú vlastné osady. Keď odchádzali z Múra, stále nevedeli nič o Starkovi ani o Royceovi, ale zistili, kam sa pobrali všetci divosi – do zamrznutých výšin bohmi zabudnutých Ľadových tesákov. Keby ostali tam hore trčať až do skonania sveta, Chettovi by to bolo úplne jedno.

Lenže to sa nestalo. Schádzali dolu. Popri Mliečnej vode.

Chett zdvihol zrak a mal ju pred očami. Skalnaté riečne brehy lemoval zubatý ľad, z Ladových tesákov sa bez prestania valila bledá mliečna voda. A Mance Nájazdník s divochmi sa teraz rútili presne tým istým smerom. Pred tromi dňami sa vrátil Thoren Smallwood, celý bez seba. Kým Starému medveďovi hovoril, čo videli jeho zvedovia, jeho muž Kedge Bie-looký to zatiaľ rozpovedal ostatným. „Ešte sú len na úpätí hôr, ale blížia sa,“ rozprával im Kedge a ohrieval si pritom ruky nad ohňom. „Predvoj vedie Harma Psia hlava, tá smradľavá suka. Goady sa prikradol až k jej táboru a videl ju stáť pri ohni. Ten zadubený Tumberjon ju chcel prevrátať šípom, ale Smallwood mu v tom, našťastie, zabránil.“

Chett si odpľul. „Koľko ich tam asi bolo, čo myslíš?“

„Je ich čoraz viac. Dvadsaťtisíc, tridsaťtisíc, nerátali sme ich. V Harminom predvoji ich je asi päťsto a každý má koňa.“

Muži okolo ohňa nervózne pozreli na seba. Už tucet divochov na koňoch bolo čosi nevídané, nieto ešte päťsto...

„Smallwood poslal Bannena a mňa, aby sme obišli predvoj a obzreli si hlavnú jednotku,“ pokračoval Kedge. „Nemala konca. Postupujú pomaly ako zamrznutá rieka, nanajvýš štyri alebo päť míľ denne, ale nezdá sa, že by mali v pláne vrátiť sa. Viac než polovicu z nich tvoria ženy a deti a ženú pred sebou aj zvieratá, kozy, ovce, ba aj tury im ťahajú sane. Sú plné balov kožušiny, mäsa, klieťok so sliepkami, dbaniek na maslo a kolovrátkov, vezú na nich všetok svoj majetok. Mulice a huculy tak obložili, až sa čudujem, že im toľká ťarcha nepolámala chrby. A ženy tiež.“

„A idú po prúde Mliečnej vody?“ opýtal sa Lark zo Sestier.

„To som už povedal, nie?“

Mliečna voda ich dovedie k Pästi Prvých ľudí, k starodávnomu strážnemu opevneniu, v ktorom sa utáborila Nočná hliadka. Každý, kto mal v hlave čo i len štipku rozumu, musel vidieť, že je načas zdvihnúť kotvy a vrátiť sa na Múr. Starý medveď opevnil Päsť kolmi, priekopami, jamami a železnými ješkami, ale zoči-voči takémuto nepriateľovi to je márne. Ak tu zostanú, prepadnú ich a premôžu.

A Thoren Smallwood chcel na nich zaútočiť. Fešák Donnel Hill bol panošom sera Malladora Locka a v predposlednú noc prišiel Smallwood do Lockovho stanu. Ser Mallador bol toho istého názoru ako starý ser Ottyn Wythers a nástojil na urýchlennom návrate na Múr, ale Smallwood ho chcel presvedčiť o opaku. „Kráľ za Múrom by nás takto ďaleko na severe nikdy nečakal,“ opakoval Fešák Donnel jeho slová. „A to jeho obrovské vojsko je len popletená banda nepoužiteľných tlčhubov, ani nevedia, ktorým koncom meča sa bodá. Po prvom útoku sa zľaknú, s revom zutekajú do svojich brlohov a nevytrčia päty ďalších päťdesiat rokov.“

Tri stovky proti tristo tisícom. Podľa Chetta to bolo číre šialenstvo, no ešte šialenejšie bolo, že sera Malladora presvedčil a teraz sa tí dvaja snažili nahovoriť aj Starého medveďa. „Ak budeme otáľať pridlho, takáto šanca sa nám už nikdy nemusí naskytnúť,“ hovoril Smallwood každému, kto ho mal chuť počúvať. Ser Ottyn Wythers namietal: „My sme štít, čo chráni ľudskú ríšu. Štít sa neodhadzuje len tak pre nič za nič.“ Na to mu Thoren Smallwood odvrkol: „V súboji s mečom je najistejšou obranou rýchly výpad, čo rozpára nepriateľa, a nie skrývanie sa za štít.“

Ani Smallwood, ani Wyther však nemali velenie. Veliteľom bol lord Mormont, a ten čakal na ďalších svojich zvedov, na Jarmana Buckwella a mužov, ktorí sa vydali na Obrov schod, na Qhorina Polrukého a Jona Snowa, ktorí odišli preskúmať Kvílivý priesmyk. Ibaže Buckwell aj Polruký boli na prieskume akosi pridlho. *Zrejme je už po nich.* Chett si predstavil, ako Jon Snow, sinavý a zmrznutý, leží na vrchole nejakej pustej hory a z jeho panghartskej riti mu trčí divošký oštep. Pri tej predstave sa uškrnul. *Dúfam, že dostali aj toho jeho poondiateho vlka.*

„Žiadny medveď tu nie je,“ rozhodol sa z ničoho nič. „Je to stará stopa. Vraciame sa do Päste.“ Psy ho skoro prevalili, tiež sa už nevedeli dočkať, kedy budú spať. Možno si mysleli, že im po návrate dá nažrať. Chett sa rozrehotal. Nedal im žrať už tri dni, aby boli zúrivé a vyhladované. Dnes v noci, predtým než sa stratia v tme, ich odviaže a pustí medzi kone, len čo Fešák Donnel Hill a Karl Konská noha rozrežú povrazy. *Po celej Pästi budú behať zúrivé psy a splašené kone, budú rozdupávať oheň, preskakovať kamennú hradbu a ušliapávať stany.* V toľkom zmätku môže trvať celé hodiny, kým si niekto všimne, že štrnásť bratov je preč.

Lark chcel do plánu zatiahnuť raz toľko mužov, ale čo vôbec čakal od takého zadubeného Sesterčana s rybacím dychom? Stačí šepnúť slovko do nesprávneho ucha, a ani nevieš ako, a si o hlavu kratší. Nie, štrnásť je tak akurát, štrnásť chlapov stačí na to, aby spravili, čo treba, a zároveň by mali vedieť udržať tajomstvo. Chett skoro všetkých vybral sám. Drobec Paul bol jedným z nich, bol to najsilnejší muž na Múre, aj keď mu to myslelo pomalšie ako skapatému slimákovi. Jedného divocha tak silno objal, že mu zlomil chrbát. Ďalší bol Dýka, ten dostal meno po svojej obľúbenej zbraňi, a sivý mužíček, ktorého bratia prezývali Tichošlap, lebo vraj zamladi znásilnil sto žien a rád sa chvastal tým, že ho žiadna z nich nevidela ani nepočula, kým ho do nej nevrátil.

Plán zosnoval Chett. On bol hlavou celej akcie; robil starému majstrovi Aemonovi lokaja dobré štyri roky, kým ho ten podliak Jon Snow neobral o jeho miestočko, aby ho dostal jeho vypasený kamarát, to prasa. Keď dnes Sama Tarlyho bude hrdúsiť, šepne mu rovno do ucha: „Pozdravuj odo

mňa lorda Snowa,“ a potom sera Prasiatka podreže tak, že mu spod všetkých tých vrstiev sadla bude krv len tak bublať. Chett poznal krkavce, takže s nimi nebude žiadny problém, o nič väčší ako s Tarlym. Stačí, že sa ho nožom len dotkne, a ten sralo si zaštlí gate a bude s revom prosiť o holý život. *Nech si len prosí, aj tak mu to nepomôže.* Len čo ho podreže, pootvára kľietky a odplaší krkavce, takže na Múre sa nič nedozvedia. Tichošlap a Drobec Paul zabijú Starého medveďa, Dýka si vezme na starosť Blana a Lark s bratrancami umlčia Bannena a starého Dywena, aby ich potom niekde nevyňuchali. Už vyše dvoch týždňov si schovávali jedlo, a Fešák Donnel a Karl Konská noha medzitým pripravia kone. Keď bude Mormont mŕtvy, velenie po ňom preberie ser Ottyn Wythers, neschopný stariec. *Rozbehne sa k Múru ešte pred súmrakom a nebude mrhať mužmi na to, aby nás dal prenasledovať.*

Psy ho ťahali, keď sa predierali stromami. Chett videl, ako Päť trčí dohora pomedzi zeleň. Bolo také šero, že Starý medveď dal zapáliť fakle – horeli po celom obvode nízkej kruhovej hradby, čo korunovala vrchol strmého skalnatého kopca. Všetci traja sa prebrodili cez potok. Voda bola ľadová a hladina kde-tu zamrzala. „Ja sa vyberiem k pobrežiu,“ prezradil im Lark zo Sestier. „Aj s bratrancami. Postavíme si loď a odplavíme sa späť na Sestry.“

A doma vás vyhlásia za zbehov a odšmyknú vám tie vaše sprosté gebule, pomyslel si Chett. Keď ste raz odprisahali vernosť Nočnej hliadke, už ste z nej nemohli len tak odísť. V celých Siedmich kráľovstvách vás majú právo zajať a popraviť.

Ollo Odťatá ruka teraz zase drmolil o tom, ako sa vráti do Tyrošu, tam vraj mužom neodsekávajú ruky za poctivé drobné krádeže, ani ich neposielať zamrznúť len preto, že ich našli v dekách so ženou nejakého rytiera. Chett uvažoval, že by sa k nemu pridal, ale nehovoril tým ich mazľavým babským jazykom. A čo by v Tyroši asi tak robil? Vyrástol v Stridžom močiari, nevyučil sa žiadnemu poriadnemu remeslu. Jeho otec sa celý život rýpal v cudzích poliach a zbieral pijavice. Vyzliekol sa donaha, nech si na bedrách len hrubú koženú handru a brodil sa kalnou vodou. Keď z nej vyliezol, bol od hrude až po členky posiaty pijavicami. Niekedy Chetta prinútil, aby mu ich pomohol postráhať. Raz sa mu jedna prisala na dlaň a on ju od samého hnosu rozmliaždil o stenu. Otec ho vtedy za to zmlátil ako žito. Majstri platili pencu za tucet pijavíc.

Lark nech si ide domov, ak chce, a aj ten poondiaty Tyrošan, ale Chett teda nie. Aj keby Stridží močiar už nikdy nevidel, zdalo by sa mu to skoro. Jemu sa celkom pozdávala Crasterova pevnosť. Craster si tam žil ako pán, prečo by tak nemohol žiť aj on? To by bolo niečo! Z Chetta, pijavičiarov-

ho syna, sa stane lord s pevnosťou. Na zástave by mohol mať tucet pijavíc v ružovom poli. Ale prečo by sa mal uspokojiť s lordstvom? Možno by mohol byť aj kráľ. *Mance Nájazdník tiež začínal ako havran. Mohol by som byť kráľom ako on a zadovážiť si pár žien.* Craster ich má devätnásť, a to ešte bez tých mladších, ktoré zatiaľ nestihol opáčiť. Polovica z nich boli staré špaty ako sám Craster, ale čo na tom. Tie staré by zapriahol do roboty, varili by mu, upratovali, vyťahovali mrkvu a křmili prasce, a tie mladšie by mu zohrievali posteľ a rodili deti. Craster by určite nebol proti, najmä po tom, čo by ho Drobec Paul zovrel vo svojom objatí.

Chett doteraz okúsil len pobehlice, za ktoré si zaplatil v Krtkovciach. Keď bol mladší, dedinčankám stačil jediný pohľad na jeho tvár samý vred a hrča a znechutene sa od neho odvracali. Najhoršia bola tá cundra Bessa. Roztiahla nohy pred každým chlapom v Stridžom močiari, tak prečo by pri ňom mala robiť drahoty? Keď sa mu donieslo, že sa jej páči, dokonca jej natrhal poľné kvety, lenže ona sa mu len vysmiala do tváre a povedala, že si to radšej rozdá s pijavicami jeho otca, ako by mala vliezť do postele s ním. Keď ju bodol nožom, smiech ju prešiel. Páčilo sa mu, ako sa zatvárala, tak nôž vytiahol a bodol ju znova. Keď ho neďaleko Sedmoprúdov dolapili, starý lord Walder Frey sa ani neunúval, aby ho prišiel súdiť. Poslal jedného svojho bastarda, Waldera Riversa, a Chett ani nevedel ako, a už stúpil s tým smradľavým zloduchom Yorenom na Múr. Za jediný pekný okamih musel zaplatiť celým svojím životom.

Ale teraz si ho mienil vziať späť, a vezme si aj Crasterove ženské. *Ten zvrhlý starý divoch si to zaslúži. Ak chceš ženu, musíš si ju vziať, a nie sa jej líškať kvetmi, aby prižmurila oči nad tým, že máš ksicht posiaty hnušnými vredmi.* Chett nemienil tú chybu spraviť znova.

Vyjde to, uisťoval sa vari už po stýkrát. *Len musíme šikovne zdrhnúť.* Ser Ottyn sa vyberie na juh do Tieňovej veže, tou najkratšou cestou na Múr. *Nebude sa s nami babrať, ani Wythers, bude sa chcieť len celý vrátiť domov.* Thoren Smallwood bude trvať na útoku, ale ser Ottyn je až priveľmi opatrný, navyše je jeho veliteľ. *Ale nám to už bude jedno, keď budeme preč, nech si Smallwood útočí, na koho chce. Čo nás po tom? Ak sa žiadny z nich nevráti na Múr, nebude nás mať kto hľadať a budú si myslieť, že sme pomreli s ostatnými.* To mu doteraz nikdy nenapadlo, a na okamih sa mu tá myšlienka začala pozdávať. Ibaže v tom prípade by museli zabiť sera Ottyna aj sera Malladora Locka a prenechať velenie Smallwoodovi, lenže okolo tých dvoch sa vo dne v noci niekto obšmieta... Nie, to by bolo priveľké riziko.

„Chett,“ ozval sa Drobec Paul, keď sa vliekli po skalnatej zvieracej prti pomedzi ochrancov a vojenské borovice, „a čo bude s vtákom?“

„S akým vtákom?“ Posledné, čo teraz potreboval, boli reči nejakého zadubenca o vtákovi.

„Predsa s krkavcom Starého medveďa,“ objasnil Drobec. „Ak starého zabijeme, kto ho bude krímiť?“

„A čo ja viem? Pre mňa za mňa, zabi aj vtáka.“

„Vtákovi nechcem ublížiť,“ priznal chlapisko. „Ale henten vie rozprávať. Čo ak voľakomu vyškrieka, čo sme spravili?“

Lark zo Sestier sa zasmial. „Aký si veľký, taký si sprostý,“ doberal si ho.

„Prestaň s tým,“ odvrkol Drobec hrozivo.

„Paul,“ začal Chett obra chlácholiť, skôr než doňho vojde zlosť, „keď toho starca nájdú na zemi v kaluži krvi a s podrezaným hrdlom, nebudú potrebovať vtáka, aby im vyškriekal, že ho zabili.“

Drobec Paul nad tým chvíľku rozhutoval. „To je pravda,“ pripustil. „Takže si ho môžem nechať? Lebo sa mi páči.“

„Je tvoj,“ prisvedčil mu Chett, len aby už zavrel ústa.

„Prinajhoršom ho môžeme zjesť, ak nás bude kváriť hlad,“ navrhol Lark.

Drobec Paul sa zase zachmúril. „Radšej sa môjho vtáka ani nedotkni, Lark. Radšej sa ho ani nedotkni.“

Chett začul pomedzi stromy nejaké hlasy. „Zavrite tie sprosté papule, obaja. Už sme skoro v Pästi.“

Vyšli neďaleko západnej steny vrchu a dali sa na juh, kde bol svah miernejší. Na kraji lesa sa asi tucet mužov cvičil v streľbe z luku. Do kmeňov stromov si vyrezali terče a pálii do nich jeden šíp za druhým. „Pozri,“ povedal Lark. „Prasa s lukom.“

A naozaj, najbližší lukostrelec bol ser Prasiatko osobne, tučko, čo ho obral o miesto u majstra Aemona. Už len pri pohľade na Samwella Tarlyho v ňom vzkypela žľč. Práca lokaja pre majstra Aemona bolo to najlepšie, čo ho v živote postretlo. Slepý starec nebol náročný, navyše o väčšinu vecí sa aj tak staral Clydas. Chettove povinnosti boli jednoduché: čistenie vtácej veže, občas musel rozložiť oheň, priniesť jedlo... a Aemon ho nikdy nebil. *Myslí si, že si môže prísť a vykopnúť ma len preto, lebo je z urodzeného rodu a vie čítať. Možno mu poviem, aby mi prečítal z noža, predtým než ho podrežem.* „Chodte ďalej,“ prikázal im, „toto si pozriem.“ Psy ho ťahali, túžili ísť s ostatnými, presvedčené, že hore ich čaká žrdlo. Chett kopol suku, aby ich trochu upokojil.

Spoza stromov sledoval, ako sa tučko mocije s lukom vysokým ako on, červenú tvár, okrúhlu ako mesiac v splne, mal zvráštenú od sústreďenia. Do zeme pred ním boli zapichnuté tri šípy. Tarly založil šíp, natiahol tetivu, hodnú chvíľu ju len tak držal a snažil sa zamieriť, potom

pustil. Šíp sa stratil v zelenej húštine. Chett sa zarehotal a znechutene si odfrkol.

„Ten už v živote nenájdeme, a ja budem na vine,“ zahlásil Edd Tollett, večne zachmúrený sivovlasý panoš, ktorého prezývali Uboľený Edd. „Odkedy som stratil svojho koňa, krivo na mňa pozerajú, vždy keď niečo zmizne. Ako keby som za to mohol. Snežilo a kôň bol biely, čo čakali?“

„Odfúklo ho,“ povedal Grenn, ďalší Snowov kamarát. „Snaž sa držať luk pevne, Sam.“

„Je ťažký,“ poťažoval sa tučko, no jednako vytiahol ďalší šíp. Ten letel privysoko, vybral sa pomedzi konáre stromov dobrých desať stôp nad terč.

„Určite si tam hore zamordoval nejaký list,“ hlesol Uboľený Edd. „Ale na jeseň padajú aj samé, netreba im pomáhať.“ Vzdychol si. „A všetci vieme, čo príde po jeseni. Bohovia, zamrznem tu. Vystrel posledný, Samwell, mám pocit, že mi jazyk primrza o podnebie.“

Ser Prasiatko spustil luk a Chett bol presvedčený, že začne rumázgať. „Je strašne ťažký.“

„Založ šíp, natiahni a vystrel,“ pobádal ho Grenn. „Do toho!“

Tučko poslušne vytiahol posledný šíp zo zeme, založil ho do luku, natiahal tetivu, a pustil. Spravil to rýchlo, ani nežmúril a nemieril ako prvý dva razy. Šíp sa zabodol dolu do hrude načrtnutej siluety, ostal tam visieť a chvel sa. „Trafil som ho!“ zvýskol ser Prasiatko prekvapene. „Grenn, videl si to? Edd, pozri, trafil som ho!“

„Povedal by som, že si mu ho zapichol rovno medzi rebrá,“ prisvedčil mu Grenn.

„Zabil som ho?“ chcel vedieť tučko.

Tollett pokrčil plecami. „Mohol si mu prepichnúť pľúca, keby nejaké mal. Ale stromy zvyčajne pľúca nemajú.“ Zobral Samovi luk z ruky. „No videl som aj horšie strely. Aj mne sa ich pár podarilo.“

Ser Prasiatko žiaril ako mesiačik. Pri pohľade naňho mal človek pocit, že naozaj niečo dokázal. No len čo si všimol Chetta a psy, pery mu skrivilo a úsmev pohasol.

„Trafil si strom,“ povedal Chett. „Uvidíme, ako budeš strieľať zoči-voči chlapom Mancea Nájazdníka. Tí veru nebudú stáť s rozťahnutými rukami a šumiacim lístím, tomu ver. Vrhnú sa s krikom rovno na teba a keď ti jeden z nich vrazí sekeru medzi tvoje prasacie očká, stavím sa, že si naštíš do gatí. Ešte začuješ dutý náraz, keď sa ti zasekne do hlavy.“

Tučko sa roztriasol. Uboľený Edd ho chytil za plece. „Bratku,“ povedal vážne, „len preto, že sa to stalo tebe, nemusí si Samwell vytrpieť to isté.“

„O čom to melieš, Tollett?“

„O sekere, čo ti rozčesla hlavu. Naozaj ti potom vytekla polovica mozgu a zožrali ho psy?“

Bezočivý Grenn sa rozrehotal, a ešte aj Samwell Tarly sa uškrnul. Chett kopol najbližšieho psa, šklbol vôdzky a pobral sa stúpať hore kopcom. *Len sa smej, ser Prasiatko. Uvidíme, komu bude do smiechu večer. Kiežby stihol podrezať aj Tolleta! Toho večne namosúreného hlupáka s konským ksichtom.*

Hoci bol svah z tejto strany Päste miernejší, stúpanie bolo aj tak strmé. Na polceste sa psy rozštekali a ťahali ako zjašené, zrejme si mysleli, že čoskoro dostanú nažrať. Dal im okúsiť svoju čižmu, a veľké škaredé psisko, čo po ňom chňaplo, šľahol bičom. Keď ich uviazal, šiel podať správu. „Obor mal pravdu, stopy tam boli, ale psy po nich nešli,“ oznamoval Mormontovi pred jeho veľkým čiernym šiatrom. „Takto ďaleko po prúde rieky to mohli byť aj staré stopy.“

„Škoda.“ Veliteľ Mormont, plešatý starec s hustou rozčuchranou sivou bradou, hovoril rovnako unavene, ako vyzeral. „Trochu čerstvého mäsa by nám všetkým prospelo.“ Krkavec na jeho pleci pokýval hlavou a zopakoval: „*Mäsa. Mäsa. Mäsa.*“

Môžeme uvariť tie prekliate psiská, pomyslel si Chett, ale nepovedal nič, kým ho Starý medveď neprepustil. *Tak, a to bolo naposledy, čo som pred ním musel skloniť hlavu*, pomyslel si spokojne. Zdalo sa mu, že sa ešte väčšmi ochladilo, hoci by prisahal, že to už ani nie je možné. Psy sa k sebe zúfalo tisli na zmrznutom blate a Chett mal na chvíľu chuť vopchať sa medzi ne. Omotal si aspoň dolu okolo hlavy čierny vlnený šál, len ústa si nechal voľné. Zistil, že keď sa hýbe, je mu teplejšie, a tak sa pomaly prešiel po obvode hradieb so snopčekom kyslolistu, o ktorý sa podelil s čiernymi bratmi na stráži a vypočul si, čo majú na srdci. Ani jeden z dennej hliadky nepatril k jeho komplicom, ale hovoril si, že nebude na škodu vedieť, čo im behá po rozume.

Väčšinou len to, že je odporná zima.

Tiene sa predlžovali, rozfúkalo sa ešte silnejšie a vietor skuvíňal v štrbinách medzi hradbovými kameňmi. „Nenávidím ten zvuk,“ priznal malý Obor. „Zavýja ako decko, čo piští za ceckom.“

Keď obišiel celé opevnenie, vrátil sa ku psom a našiel tam čakať Larka. „Dôstojníci sú zase v stane Starého medveďa a pre niečo sa vadia.“

„To robia furt,“ poznamenal Chett. „Sú to urodzení páni, všetci okrem Blana, opíjajú sa slovami namiesto vína.“

Lark sa prikradol bližšie. „Ozembuch nedá pokoj s tým vtákom,“ upozornil ho a poobzeral sa okolo seba, aby sa ubezpečil, že sú sami. „Teraz chce zase vedieť, či sme pre to prekliate zviera odložili aj nejaké zrno.“

„Je to krkavec,“ odvetil Chett. „Živí sa mrcinami.“

Lark sa zaškeril. „Možno si dobnú aj do tej jeho, čo?“

Alebo do tvojej. Chett mal pocit, že zadubený silák sa im zide viac ako Lark. „Kašli už na Drobca. Ty si urob svoje, a on si spraví svoje.“

Kým sa zbavil Sesterčana a sadol si, aby si nabrúsil meč, na les už pomaly začal sadať súmrak. S rukavicami mu to veľmi nešlo, ale ani náhodou si ich nemienil dať dolu. Každý trulo, čo by sa v takej zime dotkol holou rukou ocele, by prišiel o kus kože.

Pri západe slnka psy skučali. Počastoval ich vodou a nadávkami. „Vydržte ešte túto noc, a nažeriete sa do prasknutia.“ Vzápätí zavetril večeru.

Dywen sa akurát rozrečnil pri ohnisku, keď si Chett zobral konček stvrdnutého chleba a misku fazuľovej polievky s klobásou od kuchára Haka. „Les je tichý, jako by bol vymretý,“ hovoril starý polesný. „Nijaké kľkanie, nijaké húkanie. Jakživ som nevidel mŕtvejší les jako tento.“

„Hentie tvoje zubále škrípu mŕtvolne až-až,“ hlesol Hake.

Dywen cvakol drevenými zubami. „Ani vlky nepočuť. Dakedy tam bývali, ale viac ich neni. Kam sa asi podeli?“

„Dakam do tepla,“ odvrkol Chett.

Z tucta bratov, čo sedeli okolo ohniska, štyria boli jeho. Ako jedol, každého si s privretými očami dôkladne obzeral, či si na nich nevšimne, že medzčasom pustili do gátí. Dýka vyzeral pokojný, ticho sedel a ostril si čepeľ ako každý večer. A Fešák Donnel Hill zase sršal humorom. Mal biele zuby, plné červené pery a žlté lokne, čo mu umne splývali na plecيا, a tvrdil o sebe, že je bastardom voľaktorého Lannistera. Možno aj bol. Chett nemal o krásavcoch ani bastardoch ktovieakú mienku, ale zdalo sa, že Fešák Donnel sa vie o seba postarať.

Už menej si bol istý polesným, ktorého bratia prezývali Pilčík, no nie preto, že by bol dobrý drevorubač, ale že strašne chrápal. No teraz vyzeral taký nervózny, akoby už v živote nemal zaspáť. A Maslyn bol na tom ešte horšie. Chett si všimol, že napriek ľadovému vetru mu po tvári steká pot. Vlhké kvapôčky sa vo svetle ohňa ligotali ako stovky drobunkých draho-kamov. Maslyn nemal veľmi chuť do jedla, len zízal do polievky, akoby sa mu už z jej vône mal obrátiť žalúdok. *Na toho si musím dávať pozor,* pomyslel si Chett.

„Zhromaždite sa!“ ozvalo sa nečakane z tucta hrdiel a volanie sa rýchlo šírilo do všetkých kútov tábora na vrchole kopca. „Muži Nočnej hliadky! Zhromaždite sa pri hlavnom ohni!“

Chett zachmúrene dojedol polievku a vybral sa za ostatnými.

Pred ohňom stál Starý medveď a za ním sa zoradili Smallwood, Locke, Wythers a Blane. Mormont mal na sebe plášť z hrubej čiernej